

DUMINICA SF. CUVIOASE MARIA EGIPTEANCA

Astăzi, Sfânta Biserică le aduce ca pildă tuturor celor care se pocăiesc pe Cuvioasa Maria Egipteanca, una dintre cele mai mari sfinte, a cărei viață este atât de uimitoare și plină de învățături, atât de adânci încât trebuie să știm tot ce se poate despre ea. În tinerețe, Maria Egipteanca era de o frumusețe strălucitoare. Ea locuia în Alexandria, ducând o viață desfrânată. Odată, plimbându-se pe malul mării, a văzut o corabie care pleca spre Palestina, ducând pelerini la praznicul Înălțării Crucii Domnului. Pe corabie erau numeroși tineri, și i-a venit în gând să meargă împreună cu ei ca să-i ademenească. După sosirea în Palestina, toți pelerinii au mers la Ierusalim, la biserica Învierii lui Hristos. A mers acolo și Maria - dar când a vrut să intre în biserică laolaltă cu toți ceilalți, a simțit că o putere nevăzută o împinge, nelăsând-o să intre. De trei ori a încercat, și de trei ori a fost oprită de acea putere tainică. Maria s-a cutremurat până în adânc, neputând pricepe ce înseamnă aceasta: de ce toți intră în biserică, iar ea nu poate să-i treacă pragul? Într-o stare de adâncă tulburare sufletească, ea și-a ridicat ochii și a văzut icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, în acea clipă a început pentru prima dată să se roage fierbinte, cerându-i Maicii Domnului s-o lase în biserică. După această rugăciune fierbinte nimic n-a mai oprit-o, și a intrat fără împiedicare. A fost adânc cutremurată de slujba praznicului Înălțării Crucii Domnului, și după ce aceasta s-a sfârșit a trecut Iordanul și a mers în inima pustiei, unde a trăit nevăzând pe nimeni patruzeci și șapte de ani.

Ea i-a povestit despre viața sa Cuviosului Zosima, care din purtarea de grijă a lui Dumnezeu a întâlnit-o în pustie; i-a povestit că în primii șaptesprezece ani de viață în pustie suferințele ei au fost din cale-afară de grele: a suferit de arșiță și foame în timp ce i se năluceau mâncăruri și băuturi alese și toată viața ei desfrânată din Alexandria.

Vreme de șaptesprezece ani s-a luptat ea cu nălucirile acestea, și doar în cel de-al optsprezecelea an a dobândit tihnă adâncă, după care a trăit în pustie încă treizeci de ani, devenind un adevărat înger în trup - fiindcă atunci când se ruga se înălța de pe

Sf. Maria Egipteanca și Cuv. Zosima, icoană

pământ și plutea în văzduh. Nu este o legendă. Noi nu ne îndoim de asta, fiindcă și alți sfinți mari s-au învrednicit de asemenea rugăciune. Dar cum se poate explica ea? Cum poate trupul omenesc să se ridice deasupra pământului și să plutească în văzduh? Singura explicație este că duhul omenesc luminat de rugăciunea neîncetată și de postire dobândește o uriașă stăpânire asupra trupului, fiindcă trupul nostru este unealta duhului și poate fi supus poruncilor acestuia. Trupul poate deveni atât de subțire și de ușor încât devine în stare să plutească în văzduh.

După ce a terminat de vorbit cu Cuviosul Zosima, Cuvioasa Maria i-a poruncit să vină la Iordan peste un an și s-o aștepte acolo cu Sfintele Daruri, ceea ce el a și făcut. Întorcându-se după un an, a văzut-o în depărtare pe Cuvioasa Maria, care se apropia de el; a văzut cum aceasta s-a apropiat de râu, l-a însemnat cu semnul crucii și a venit la el pe apă. Și a împărțit-o monahul Zosima cu frică și cutremur, iar Cuvioasa Maria i-a poruncit să vină iarăși peste un an în locul unde o văzuse prima dată. A trecut anul, iar Cuviosul Zosima a mers acolo și a văzut-o pe Sfânta Maria zăcând pe pământ moartă. Pe nisip stătea scris: „Păcătoasa Maria a murit pe întâi aprilie; înmormântează-o”. Cuviosul Zosima a prohodit-o, însă era în încurcătură, neștiind cum s-o înmormânteze, căci nu avea cu ce să sape groapa. Atunci s-a petrecut o nouă minune: a venit un leu, a săpat cu ghearele o groapă adâncă și a plecat. Așa a înmormântat-o monahul Zosima pe Cuvioasa Maria.